

градъ и накара самия императоръ да моли унижително за миръ. Каква радостъ пълни душиѣтѣ ни, като си помислимъ, че България съ своята книга и просвѣта стоеше много повисоко отъ всички съседни държави и стана учителка на всички славянски народи, въ това число и на великия руски народъ!

Кой е царъ Симеонъ и какви дѣла е извършилъ той — това нашитѣ млади читатели знаятъ отъ историята, па и по празниците доста се писа и говори, за да го не повтаряме. И ако отдѣляме тукъ 5 — 6 страници за тоя великъ нашъ царъ, то е само за да сподѣлимъ радостта си, че България въ миналото има също да се гордѣе и има отъ де да черпи поука и насърчение за бждащето си.

Спомнете си, драги читатели, какво преживѣл нашиятъ народъ отъ Симеона до днесъ. Следъ велики подвизи и славни дѣла сполетяваха ни често злополуки и нещастия. Два пѣти България лежа подъ чуждо робство, когато мнозина смѣтаха, че всичко е изгубено, че българското племе е изчезнало отъ лицето на земята. Но това не стана и не можеше да бжде. Защото единъ народъ, като българскиятъ, който е записалъ толкова златни страници въ човѣшката история, който носи въ сърдцето си свещения огънь на велики дѣди и прадѣди, не може да загине. Въ години на страшни беди, когато животътъ му виси на косъмъ, той си спомня великото минало, спомня си дѣлото на Симеона, Самуила, Ивана Асена II — свещениятъ огънь въ гърдитѣ му се разпалва и той трѣгва, готовъ на жертви и страдания, да се бори за